

The background of the cover features a woman with long, vibrant pink hair, wearing a blue polka-dot dress with a large blue and pink sash. She is smiling and looking towards the camera. In the foreground, there is a large, decorated chocolate cake with white frosting, flowers, and candles. The overall theme is baking and celebration.

LUCIE
CHARVÁTOVÁ

CRAZY CAKES

SVĚT VÝJIMEČNÝCH DORTŮ

xyz

Crazy cakes

svět výjimečných dortů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Charvátová

Crazy cakes: svět výjimečných dortů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LUCIE
CHARVÁTOVÁ

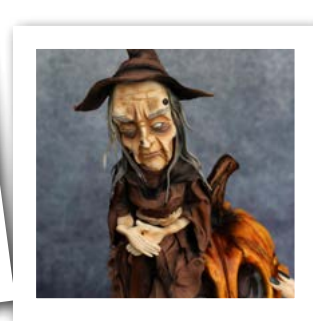
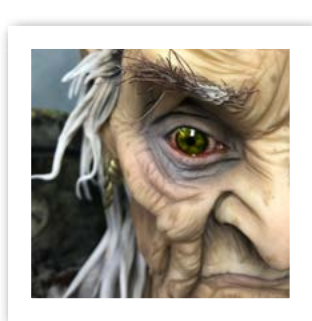
CRAZY CAKES

SVĚT VÝJIMEČNÝCH DORTŮ

LUCIE
CHARVÁTOVÁ

CRAZY CAKES

SVĚT VÝJIMEČNÝCH DORTŮ

xyz

© Lucie Charvátová, 2026

© Martin Jaroš, 2026

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7683-985-4

ISBN e-knihy 978-80-7683-989-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

***Kdo peče, rozdává radost
a sladká pohlazení...***

„Zjištění, že vytváření krásných dortů někomu pro radost
a tím i vlastní potěšení, by mě mohlo v životě bavit, mi dávalo najednou smysl.
Myslím, že díky tomu, nebo kvůli tomu, jsem začala péct...“

LUCIE... Crazy Cakes

Před pětatřiceti lety jsem se narodila jako Lucie Velechovská. Příjmení mi pak zůstalo ještě docela dlouho, téměř 30 let, než jsem přijala jméno po svém manželovi... Takže teď jsem Lucie Charvátová.

Od svatby mi říkají paní Lucie Charvátová... Ne všichni, samozřejmě. Ti, co mě znají delší dobu, mí dlouholetí přátelé a kamarádi, ti, kteří by si snad na takové oslovení třeba nezvykli, mi ani dnes neřeknou jinak než Lucy, Dortíček nebo taky Lucifer.

Ta poslední přezdívka mi sedí nejvíce. Zřejmě z důvodu, že jsem všem často přišla jako takový blázen s horkou hlavou plnou bizarních nápadů, obrazů a představ. Nebránila jsem se, a nakonec jsem si ji s oblibou ponechala.

A není pochyb, že k takové přezdívce mé osoby přispělo i moje působení na závodech na kolečkových bruslích či později na horských kolech, ale především účast na závodech v šíleném downhillu, kdy jsem si přišla tak trochu jako „bez-mozek“ i já sama.

A právě v duchu té mojí nejpřiléhavější přezdívky, především v posledních letech, kdy se s oblibou věnuji „cukračině“, vznikají i mnohé z mých „crazy“ dortů. A musím se pochlubit, že na mezinárodní výstavě v Birminghamu jsem za svůj šílený hororový dort už dvakrát brala ZLATO, v roce 2023 a nejnověji v listopadu 2025.

A svou „zavedenou“ přezdívkou jsem se před časem nechala inspirovat i v názvu své poslední firmy, kterou provozuji dodnes. Nemohla jsem ji pojmenovat jinak než Crazy Cakes.

Když závodím, není čas dívat se napravo, nalevo – musí se jet hlava nehlava, prostě co to dá!

I.

**Tak takhle vypadal
náš nový domov
v době, kdy jsme jej
s manželem koupili...**

**A takhle vypadá dnes... Ale pořád mám pocit, že
není pořádně vidět, kolik práce nás k dnešku jeho
proměna do této podoby stála. A raději si ani nechci
představovat, kolik práce nás ještě stát bude...**

Celý svůj život jsem strávila ve středních Čechách západně od Prahy. Tam jsem bydlela. Tam jsem dělala své první kroky a později se toulala tím překrásným krajem, který jsem znala jako svou vlastní dlaň. Jezdila jsem na svém milovaném koni, ale i běhala a trénovala na kole. Dá se říci, že jsem měla docela veliký rádius a v širokém okolí jsem znala každé zákoutí a každý chodník a každou cestičku.

Teprve nedávno mě osud zavál ze středních Čech do jižních. A jak tomu v životě bývá, stalo se tak vlastně úplně náhodou, že jsem se přestěhovala do mlejna, který jsme s manželem koupili před několika lety a který teď společnými silami krůček po krůčku postupně rekonstruujeme...

Dnes jsem již krásně usazená, mám šťastnou rodinu, milovaného synka Matýska, ale dříve jsem bývala, dá se říci, opravdu neskutečně crazy!

Brusle bych tou dobrou nevyměnila snad za nic na světě... snad jenom za kolo...

Dá se říci, že se mi vlastně ve všech sportovních disciplínách, které jsem dělala, vedlo velice dobře a měla jsem v nich úspěchy a že se nejednalo jen o takové to závodění za domem na louce...

Musím se přiznat, byla jsem hodně „neposedná“, stále jsem byla někde na cestách, jezdila po závodech a závodila jsem v podstatě na všem, na čem se dalo, ať už to byly brusle...

... taky jsem jistou dobu zkoušela atletiku...

... ale ze všeho nejvíc mě bavila cyklistika. A na kole to opět byly v podstatě všechny disciplíny, co si člověk vybaví. Od horských kol, přes dráhu v hale, cyklokros, až po tu nejbáznivější, kterou je sjezd neboli downhill. A právě poslední jmenovaná disciplína mě chytla za srdce ze všeho nejvíce. Downhill jsem si od první chvíle, ze všech těch jmenovaných disciplín, zamilovala natolik, že nebyť nemoci, kterou jsem si v jednu dobu svou nemoudrostí způsobila, tak bych v něm pokračovala určitě dál. A láká mě dodnes...

Usportu jsem vydržela poměrně dlouho a i dnes, jak říkám, mívám takové „záchvaty“, kdy bych se nejraději alespoň na chvíli vrátila do těch „starých časů“, sedla na závodní kolo a startovala nějaký šílený závod. Chybí mi závodní klání, ta úžasná atmosféra, adrenalin, který i dnes vnímám jako důležitou součást svého života...

Po docela dlouhé a dá se říci i úspěšné cyklistické a rychlobruslařské kariéře jsem ale postupem času přesedlala na jiný druh „šíleného sportu“, kterým je výroba dortů. A kupodivu i v této disciplíně jsem se zúčastnila, nutno říci že úspěšně, několika soutěžích, a to dokonce na té nejvyšší, světové úrovni. A musím připustit, že i na těchto kláních jsem si toho adrenalinu užila dostatek.

V současné době s manželem bydlíme ve mlýně pátým rokem a v podstatě svépomocí, jak jsem již vzpomínala, se nám povedlo dát ho jakžtakž dohromady. Bydlení v tomto romanticky vypadajícím novém domově nebylo a stále není vůbec jednoduché. Neustále je tu mnoho drobností, které se musí postupně opravit nebo postavit zcela nanovo. Vedle toho, aby toho nebylo málo, nám pochopitelně hodně času zabere Matýsek, který nám tu teď se vším roztomile pomáhá. Je to s ním ještě o něco náročnější, ale zas o to krásnější. Svojí přítomností nám oběma dává obrovskou sílu a chuť každou další metu dotáhnout do zdárného cíle...

Tohle je momentálně náš nejučinnější motor, náš Matýsek.
Za jeho přispění ze staré „ruiny“ vznikl skutečně romantický domov...

1. ETAPA... Mládí

Měla jsem skutečně štěstí, že jsem mohla čas trávit se svými zvířecími miláčky...

Jak jsem se již zmínila, narodila jsem se 27. 3. roku 1990 v Černošicích, tedy západně od Prahy, ve středočeském kraji, kde jsem jako dítě vyrůstala. Dům, ve kterém jsme s rodiči bydleli, se nacházel na okraji městečka, v podstatě hnedle u lesa. Stačilo se vyklonit z okna nebo vyběhnout ven na zahradu a hned za plotem se dalo vstoupit mezi stromy.

Náš dům byl poměrně rozlehlý a bydlela v něm s námi i babička s dědou. I pozemek, co k němu patřil, byl dostatečně veliký, tou dobou jsme dokonce na zahradě mohli mít i několik koní. Většinou to byli tací, co šli hůře ovládat, ale měla jsem je nejraději. Jeden z nich byl však můj největší miláček, se kterým jsem trávila celé svoje útlé dětství. Nebyl nijak záłudný a musel mě mít taky rád, protože jsme si neskutečně rozuměli. Stačilo gesto, nebo dokonce pohled, a oba jsme věděli...

Naučila jsem se na něm jezdit a byl to můj nejlepší přítel. Mohla jsem se mu vyzpovídat absolutně ze všeho, co mi leželo na srdci, a on mi trpělivě naslouchal. Dokonce

přikyvoval hlavou na znamení souhlasu, ale uměl mi dát najevo i pravý opak, a tím myslím důrazný nesouhlas. V letech, které popisuji, se kolem koní točil celý můj život. A moje láska ke koním, můj hluboký vztah k nim, ve mně v podstatě zůstal po celou dobu až dodnes.

Ráda na ty časy kolikrát i dnes zavzpomínám, protože právě období svého dětství považuji za jedno z nejhezčích. Tou dobou, jako malá holka a později i školačka, jsem žila neustále v těsném kontaktu s přírodou. Bylo to moje štěstí. Nemusela jsem sedět někde v panelákovém bytě u televize. Byla jsem venku a pořád obklopena zvířaty, která vedle mě nikdy nesměla chybět. Jejich přítomnost pro mne vždycky moc znamenala, zanechala ve mně nespočet krásných vzpomínek.

Jako malá jsem milovala právě tu volnost, přírodu a zvířata kolem sebe. O vaření a pečení jsem jako malá holka ještě nijak zvlášť nepřemýšlela. A to zcela logicky, protože na takové aktivity mi tenkrát vlastně ani nezbýval čas.

Tím ale nechci říct, že bych vaření a pečení vůbec nevnímala. Odmala jsem totiž byla *hoooodně* na sladké. Měla jsem ráda tu nepopsatelně lahodnou sladkou vůni, a když se mi na jazyku rozlila slad'oučká chuť bábovky nebo buchet, co mistrně pekla babička, byla jsem v sedmém nebi.

U nás tou dobou pekla v podstatě jenom moje babička. Bylo to takové to klasické pečení. Nevzpomínám si, že by snad dělala někdy nějaké speciální dorty či jiné výjimečné zákusky. Možná se o to i párkrát pokusila, upekla mi jednou nějaký ovocný dort. Pamatuju si na to, protože jsem už byla větší. Ale nebylo to nic extra speciálního. Už vůbec ne co do vzhledu a do chuti šlo o uspokojivou až potěšující záležitost.

Kdybych ale měla mluvit o nějakých těch dortících či dortech a pečení, tak jsem je začala vnímat až o něco později. Potkala jsem se s nimi jen tehdy, když k nám na návštěvu přijela tetička Eva, která s sebou pokaždé přivezla nějaké to sladké potěšení, které koupila v nějaké „povedené“ cukrárně. Možná i to byl důvod, že jsem se vždy na její ohlášenou návštěvu pokaždé moc těšila, ale rovněž jsem měla obrovskou radost, když se u nás objevila neohlášeně, jenom tak, prostě znenadání. Sladké dobroty, které s sebou pokaždé přivezla, a že to byla jistota, že je přiveze, jsem vážně zbožňovala.

Ano, byla jsem na sladký, asi jako každé malé dítě, jenom snad ještě o trošičku víc.

Ale že bych u pečení či vaření sladkých dobrot chtěla tenkrát nějak pomáhat, tak to nehrozilo. Vzpomínám si, že mě to tenkrát ani nijak moc nelákalo. Já byla taková malá divoženka, co neustále poletovala někde „v terénu“, a k nějakému pobytu v kuchyni a asistenci při pečení či vaření jsem neměla moc příležitostí. Pamatuju si, že mě od

mých rádoby pomocných prací tenkrát v podstatě všichni odrazovali tím, že mě z kuchyně šupem vyháněli. V kuchyni jsem všem pravděpodobně víc překážela, než abych jim byla nápomocná. Ale k tomuto poznání přicházím až dnes, když mám sama svého Matýska a vidím mnohdy tu jeho „neocenitelnou“ pomoc...

Babička a děda s naší odchovanou kobyolkou, co se u nás narodila a vyrůstaly jsme spolu.

Snad i proto, že jsem v kuchyni nebyla právě vítaná, nejvíc mého volného času patřilo výhradně zvířatům, se kterými jsem byla absolutně spokojená a šťastná.

V oněch letech mě kromě přírody a mých nemluvicích kamarádů začínalo čím dál víc bavit i malování. Když bylo venku nehezky a já musela trčet doma, případně po večerech, ráda jsem hodně kreslila. A nejenom že mě to bavilo, ale zjevně mi to docela i šlo, o čemž svědčil zájem okolí o mé „výtvary“. Asi všem členům rodiny se mé kresby líbily. To byl zřejmě taky důvod, proč jednoho dne máma zauvažovala nahlas nad tím, abych v budoucnu šla studovat nějakou uměleckou školu. Sama jsem ale o tom, že jsem nějak zvlášť výtvarně nadaná, přesvědčená vůbec nebyla. Neměla jsem pocit, že bych byla nějak výjimečný talent, přesto jsem se později na tu výtvarnou školu přihlásila a začala ji navštěvovat.

Tenkrát se však moje výtvarné nadání s nadáním v pečení nedalo nijak spojovat. Ani ve snu by mě tehdy nenapadlo, že budu někdy využívat svůj výtvarný talent k pečení dortů. Zvlášť když přihlédneme k faktu, že kromě babiččiných koláčů a buchet nemělo pečení v naší rodině žádnou tradici.

Když zavzpomínám na moji mamku, tak co pamatuju, ta možná, až na pár světlých výjimek, nepekla snad nikdy. Těmi světlými výjimkami mám na mysli třeba pečení vánočního cukroví, a to také co nejjednodušším způsobem, tedy pěkně z kupovaného těsta. Aby se ale rozhodla a někdy upekla třeba bábovku, tak to jsem u ní nikdy nezažila. Na nic takového si nepamatuju. Že bych tedy svou pozdější vášeň zdělila po ní, tak to tedy vážně nehrozí.

Na koho ráda a často vzpomínám, byl můj děda. Ten byl opravdu až neskutečně šikovný. Byl to sice jenom takový ten domácí kutil, jak se lidem jako on lidově říká, ale nevídaně zručný. Děda si dovedl poradit úplně se vším, na co sáhl. Jenom na našem baráku snad vytvořil a spravil vše, co mohl. Nepamatuju, že by se na něco někdy musel volat odborník. Vše na baráku udělal svýma rukama a hezky sám. A nejenže vše, co udělal, bylo uděláno precizně a bez chyb, ale nedalo se nevidět, jak moc ho to ke všemu i bavilo.

Co se týče zručnosti a kutilství, nedalo se mu nic vytknout, měl svůj vlastní svět a v něm potřeboval klid. Po většinu dne byl zavřený v garáži a něco tam dělal.

Ovšem od pečení a vaření byl vážně na hony vzdálený. K tomu asi žádný vztah neměl, alespoň jsem to tenkrát nepozorovala a nepamatuju si to. Po svém dědečkovi jsem ale zjevně podělila právě takové to jeho kutilství a chuť neustále něco vytvářet.

Děda byl velice kreativní a nápaditý a já se kolem něj ráda motala. Kromě svých milovaných zvířat a kreslení jsem taky hodně času trávila právě s ním v té jeho garáži, která nebyla vlastně ani tak garáží, ale především jakousi dobře vybavenou dílnou.

Byl to pro mě jiný svět, vše bylo pro mne zajímavé. Brala jsem mu hřebíky a kladiva a kutila jsem taky někde v „závětrí“ na vlastní pěst. A to mě taky moc bavilo, možná i proto, že jsem to dělala v tichosti a potají. Byla v tom špetka tajemství a dobrodružství, a tedy i potřebného adrenalinu. No asamozřejmě, jak jinak, nikdy jsem dědovi nic nevrátila na místo, odkud jsem to sebrala. A to znamenalo, že každou chvíli jsem zažívala nějaké jeho rozčilování a vznikaly i následné drobné hádky.

Dnes dědečkovi naprosto rozumím a dovedu pochopit, že se na mě kolikrát i hodně zlobil. O to víc, že on byl skutečně mimořádně pečlivý a pedantní puntíčkář a milovník pořádku. Vše potřeboval mít hezky na svém místě a já mu každou chvíli někam něco z jeho dílny odnesla, takže mu to tam pak chybělo. Zlobil se jako čert, když to nebo ono nemohl najít. V žádném případě proto nemůžu tvrdit, že by o ten můj zápal pro věc, nebo dokonce o mou asistenci u něj v garáži nějak stál. Nejspíš z toho nebyl úplně nadšený. Myslím, že byl moc rád, když jsem se sebrala a udělala si nějaký jiný program.

No a můj táta, to byl taky „případ“. Ten, co si matně pamatuju, byl na ruce taky hodně šikovný. Povoláním byl klempíř. A tak šikovný a zručný jaksi být musel. Jako malá jsem

si ho však nijak zvlášť neužila, protože od nás jednoho dne odešel. Sbalil si svých pár švestek, odstěhoval se a bydlel někde jinde. Bylo mi nějakých pět let, a tak ani není divu, že si tu jeho zručnost moc nevybavuju. Nebylo to jako s mým dědečkem, kterého jsem měla možnost vidět každíčký den a trávit s ním společný čas. Tátu jsem viděla při práci jenom vzácně. A ještě vzácnější bylo vidět ho při vaření někde v kuchyni. To by se snad dalo spočítat na prstech jedné ruky. A u pečení už vůbec ne. Takovou podívanou si opravdu nevybavuju, snad jenom s výjimkou pečení vajec na pánvi.

Proto nemá vůbec smysl jakkoliv se vyjadřovat k jeho vztahu ke kuchyni. Nic o tom nevím, na nic zlomového si nepamatuju. Snad jenom to, že byl ten vztah zřejmě stejný jako ke mně. Po jeho odchodu od nás jsme se s ním už dál, v době mého dětství a dospívání, nijak zvlášť nestýkali. Když pátrám v paměti, tak vlastně zjišťuju, že jsem ho pak následně viděla až někdy ve svých osmnácti letech. A to už byl pro mne fakticky téměř úplně cizí člověk.

Možná i proto vlastně ani neumím přesně říct, po kom v sobě mám tu touhu jít pořád dopředu a zkoušet neustále nové věci a něco vytvářet.

Tu touhu však na sobě pozoruju od svého útlého dětství. Neustále být v pohybu, zkoušet nové věci, to je pro mě velice vzrušující i dnes. A čím víc adrenalinu, tím lépe. Adrenalin prostě potřebuju a miluju. Při všech mých aktivitách, ať už šlo o jízdu na koních, nebo sporty, které jsem dělala (a nakonec i dnes při vytváření svých crazy dortů), mě pohání můj motor jako nezbytné palivo.

Když jsem chodila na základní školu, nic se v tom směru nezměnilo. Preferovala jsem všechno možné, jenom ne pečení a vaření. Na žádný kroužek pečení nebo vaření jsem proto nechodila. Ani si neuvědomuju, jestli jsme na základce něco takového měli. Bylo to období, kdy by mě vůbec nenapadlo, že bych se někdy pečením dortů mohla živit. Kdyby mi to někdo byl tenkrát řekl, zasmála bych se. Vše mi postupně docházelo skutečně o dost později. Ale na základce bych si něco takového nedokázala představit ani ve snu. Ani na prvním stupni, ani později na druhém stupni základní školy, ba dokonce ani v době, kdy jsem šla studovat střední školu. To už jsem myslela na jiné věci, měla široký záběr, ale ani v něm žádné pečení a vaření nefigurovalo. Na střední jsem začala s oborem propagačního výtvarnictví. Snad jsem si tu školu vybrala i kvůli své mamce, která mi neustále připomínala můj výtvarný talent a to, že každý talent se musí rozvíjet, jinak že zakrní. Už od začátku studií na střední škole mi ale bylo více méně jasné, že to nebyla správná volba, že to není, co by mě bavilo a naplňovalo. A snad mě to i trochu mrzelo. Říkala jsem si: „Smůla... Alespoň mi je ale jasný, co mě nebaví!“

Studium propagačního výtvarnictví, byť jsem od něj čekala hodně a jistou dobu jsem si ani nepřiznávala, že mě vlastně vůbec nebaví, mi nakonec skutečně nejen téměř nic nedalo ani nic neříkalo.

Bohužel! Měla jsem pocit, že mě studium neposunulo ani o krůček dopředu. Ničemu zásadnímu, na co bych si nepřišla sama, jsem se po dobu studií bohužel nenaučila. A určitě mě to neposunulo v tom, abych věděla, čím bych se později v životě mohla živit.

Spíše to byla nakonec jenom škola, tak nějak do počtu. A samotné malování jako takové, které jsem ostatně vždycky měla moc ráda, mi škola nakonec snad i znechucovala. A to dokonce natolik, že po ukončení střední u mě nastalo takzvané malířské vakuum. Nenapadlo mě, že bych si jen tak sama od sebe sedla a vzala si plátno, barvy a štětky a šla něco namalovat. Nebo že bych si zašla někam do přírody a jen tak pro radost malovala třeba krajinku, jak tomu bývalo předtím.

Ta chuť, pocit štěstí i radost z malování byla pryč. Byla jsem prostě ráda, že už nemusím nic malovat. Malování mě jistou dobu nelákalo, nebavilo a nenaplněovalo, a proto jsem to ani nedělala. A abych byla upřímná, tak vlastně nemaluju dodnes. Takže škola, ta škola, která měla za úkol mě ve výtvarnictví zdokonalit, mě studiem vlastně vzdálila od malířského kreslení a vlastně mě od něho nadobro odradila...

Snad to bylo způsobeno mojí hlubokou nespokojeností se školou jako takovou, jejím špatným personálem a všeobecnou nepohodou, kterou jsem během studií pociťovala. Během studia jsem ztratila zájem téměř o vše. A nějaké vaření a pečení? To mi bylo tou dobou na hony vzdálené. A kdybych se v tomto směru snad o něco i chtěla pokoušet, tak jsem stejně neměla téměř žádné možnosti ani prostor. Doma mě od plotny pořád spíše odháněli s obligátním, že dělám v kuchyni jenom bordel akravál, a dokonce, že to tam po mých pokusech o vaření páchne. A to jsem v kuchyni, když už jsem se do ní dostala, ani nijak moc neexperimentovala. Jen jsem si chtěla občas něco ukuchtit sama.

2. ETAPA... Moje dějiny pečení

Když mi bylo 17, začala jsem péct...

K pečení jako takovému, uvědomělejšímu, nebo chcete-li serióznějšímu, jsem se poprvé dostala až někdy kolem sedmnáctého nebo osmnáctého roku. Snad i proto, že už jsem byla pryč z rodného černošického domu, a proto jsem si bez jakýchkoliv poznámek a připomínek mohla v klidu vyzkoušet pečení nějakých těch bábovek a koláčů. Ani nevím jak, chytlo mě to a najednou jsem pekla. Zdálo se mi to vzrušující a šlo to ze mě zcela přirozeně. A velice brzy jsem přišla na to, že mě pečení skutečně naplňuje a hodně baví.

Pekla jsem koláče, které jsem vždycky měla moc ráda. Zkoušela jsem je na všechny možné způsoby a jejich pečení mě tou dobou opravdu chytlo. Pekla jsem pro vlastní

potěšení. Pro radost. Děkala jsem taky bábovky, bublaniny, rolády a koláče. Abyť mě to doopravdy bavilo, stále se ještě nejednalo o nic „uměleckého“. Pekla jsem pro zábavu, ale i proto, že skutečně miluju sladké a že jsem na ně prostě měla neustále chuť.

Cejchem „crazy“ čili šílená nebo bláznivá, v tom dobrém smyslu slova, jsem se tou dobou ještě určitě chlubit nemohla. Muselo utéct ještě hodně vody a uplynout několik let, než se z kamínku vybrousil drahokam. Snad až někdy kolem pětadvaceti, kdy jsem se začala stavět zcela na vlastní nohy, po všech těch životních držkopádech a karambolech, jsem si začala postupně vytvářet takový provokativní image.

Tehdy přišel překvapivý zlom, kdy jsem se najednou přestala ohlížet dozadu a přestala si lámat si hlavu nad tím, co si o mně bude kdo myslet. Začala jsem konečně realizovat své odvážné nápady a už jsem nedbala na dobře míněné názory a rady lidí kolem sebe.

Až do té doby, od útlého dětství i na studiích, jsem byla pro své okolí spíše takové to tiché a lehce ušlápnuté „dítě“. Když jsem se kolikrát viděla na videu, jak jsem jako pětiletá jezdila na koni, a byla to nahrávka třeba i hodinu dlouhá, tak jsem se musela smát, protože za celou tu dobu nahrávky jsem promluvila sotva dvě tři slova. Možná to bylo i tím, že jsem docela dlouhou dobu vyrůstala jako jedináček. Později, někdy okolo mých šesti let, se k nám přistěhoval nevlastní otec a ten už měl dvě své vlastní děti.

Mí „noví sourozenci“ mi hned na začátku dávali pěkně na frak. Nešetřili mě a já na nic takového nebyla zvyklá. Byla jsem, jak se tak řekne, dost velký otloukánek. Podobné to bylo i na základce. Jako malá jsem nebyla žádný bojovník, spíše jsem se kolektivu tak nějak stranila. Neuměla jsem se moc bránit, nedokázala jsem zabojoval a už vůbec jsem nebyla crazy. V těch časech jsem skutečně ani trochu nevyčnívala z davu, naopak jsem se snažila raději pokaždé, když se něco dělo, držet stranou.

Základní školu jsem se snažila jenom co nejméně nápadně přežít. Když tak o tom teď přemýšlím, popsala bych se jako nevýrazná šedá myška, co se věčně motá kolem zvířat a co si nechá od ostatních zbytečně moc líbit.

Kolikrát se na základce musela dokonce řešit i nějaká ta šikana. Spolužáci si na mě dost dovolovali. Děti dovedou být k sobě neskutečně kruté. Stačí projevit malinkatou slabost a ta se hned obrátí proti vám. A já prostě byla takové to ušlápnuté dítě, na které si dovolili všichni.

Tohle moje trápení o něco později zachránil sport. Intenzivní sportování. Ze začátku to byli koně. Je možné, že právě tenhle sport mi dal později páru do mého oblíbeného downhillu, který byl ze všech mých sportovních aktivit nejkrkolomnější.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Crazy cakes: svět výjimečných dortů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.